

rozhovor

Andrej Tóth
Roman Kodet

Roman Kodet

Rozhovor s Andrejem Tóthem

Pane doktore, před několika měsíci jste se stal proděkanem pro vědu a zahraničí na Fakultě veřejných politik Slezské univerzity v Opavě. Doposud jste se věnoval především dráze. Jak své dosavadní působení ve funkci hodnotíte?

Ano, je tomu tak. Proděkanem jsem byl jmenován k 20. květnu tohoto roku. Vzhledem k tomu, že jsem ve funkci krátce, je pro mne těžké mé dosavadní působení na Fakultě veřejných politik Slezské univerzity v Opavě na postu proděkana pro vědu a zahraniční styky ještě jakkoliv hodnotit. Zatím tak mohu spíše mluvit o svých cílech a záměrech, kterých bych chtěl ve funkci dosáhnout. Post proděkana jsem přijímal s cílem posílit vědeckovýzkumnou aktivitu odborných pracovníků všech ústavů fakulty, která právě letos slaví pětileté výročí své existence. Mým cílem je motivovat všechny akademické pracovníky, aby se aktivně zajímali a ucházeli o grantové projekty, aby využili všechny možnosti, které se nabízejí. Mám zde na mysli nejen příležitosti vytvářené Grantovou agenturou ČR, Technologickou agenturou ČR, programem COST CZ, Norskými fondy nebo např. nově vznikající agenturou zdravotnického výzkumu, Visegrádským fondem, ale i Interní grantovou soutěží Slezské univerzity. Jedním ze stěžejních cílů, které fakultu v oblasti VaV čekají, je zejména posílení vědeckovýzkumné činnosti na poli aplikovaného výzkumu. To, že k tomu má fakulta dobré předpoklady, dokazuje i její úspěch ve veřejné soutěži Technologické agentury ČR v roce 2013, v rámci které bylo Fakultě veřejných politik přiznáno financování návrhu projektu pro léta 2014–2015. Stranou však samozřejmě nesmí zůstat ani další posilování základního výzkumu. Je třeba mít na zřeteli, že silné a rozvinuté vědeckovýzkumné

zázemí fakulty je nejen nezbytným pilířem stabilní publikační základny, ale rovněž je nezbytnou nutností i pro akreditace jednotlivých oborů. V neposlední řadě je pak třeba také vyzdvihnout, že dlouhodobé vědecké výsledky akademických pracovníků zvyšují rovněž kvalitu výuky studentů na všech stupních studia, ve všech oborech pěstovaných na dané vysoké škole. V oblasti zahraničních styků bych chtěl vedle dalšího posilování všech forem vědecké spolupráce se zahraničními univerzitami klást důraz na podporu mobility studentů zvláště v rámci programu LLP/Erasmus. Žádoucí je i navýšení počtu přijíždějících studentů a další rozšiřování nabídky vhodných předmětů v anglickém jazyce nabízených jednotlivými ústavu. Rád bych také vhodně doplnil i stávající síť zahraničních partnerských institucí především s důrazem na středoevropský region.

Ovlivnil nový post dramaticky Vaše badatelské plány?

Tak je samozřejmě, že úkoly plynoucí z postu proděkana znamenají další nemalé časové vytížení a člověk si musí ještě pečlivěji a důkladněji rozvrhnout své krátko- i dlouhodobé badatelské plány. Ale nedomnívám se, že by to nešlo rozumně skloubit, byť zpočátku to nebude nejsnazší. Svým výzkumným aktivitám a plánům se chci věnovat i nadále v plném tempu. Důkazem toho, že to jde, je i skutečnost, že jsem se nedávno vrátil ze závěrečné mezinárodní konference s názvem „Alternativy a slepé uličky menšinové politiky ve 20. století“ konané ve slovenském Šamoríně. Konference uzavírala společný maďarsko-slovensko-česko-polský vědecký projekt s názvem „Život a politická role Jánose Esterházyho v archivních pramenech a tisku,“ podpořený Visegrádským fondem, jehož koordinátorem byl Historický ústav Výzkumného centra humanitních věd Maďarské akademie věd v Budapešti. Nezanevřel jsem ani na archivy, do kterých nadále pravidelně chodím, jak u nás, tak i v Maďarsku. Pravdou však je, že se mi přes léto nepodařilo napsat všechny studie, které jsem měl v plánu, což mne mrzí, ale myslím si, že to zatím není tak vážná daň za přijetí postu proděkana. Věřím, že se to časem stabilizuje a menší výpadek v psaní doženu. A propós, právě v těchto dnech jsme s kolegy ze Slovenska a Maďarska podali návrh na další mezinárodní projekt, a s jinými maďarskými kolegy pak nyní uvažujeme o dalším mezinárodním středoevropském projektu. Takže jak vidíte, snažím se ze svého badatelského úsilí nepolevit.

Pokud se nemýlím, byly v poslední době objektem Vašeho odborného zájmu především dvě témata – maďarská menšina v meziválečném Československu a osobnost Jánose Esterházyho. Co Vás k těmto tématům přivedlo?

Ano máte pravdu. Problematice osobnosti hraběte Jánose Esterházyho, jednoho z nejvýznamnějších představitelů maďarské menšiny v meziválečném Československu ve 30. letech, a samotné maďarské menšině v meziválečném Československu se věnuji soustavněji od roku 2008. Musím zde připomenout, že můj odborný zájem se původně soustřeďoval především na bilaterální vztahy mezi Československem a Maďarskem v meziválečném období, přesněji v první polovině 20. let, tj. věnoval jsem se především diplomatickým

vztahům. K mému současnému pilotnímu badatelskému zaměření na menšinovou problematiku jsem se dostal díky Ministerstvu zahraničních věcí České republiky, které mne v roce 2008 oslovilo k sepsání podrobnější studie k interním účelům k Jánosi Esterházyho na základě archivního výzkumu. Zájem našeho ministerstva zahraničí o Jánose Esterházyho pramenil z nalezení místa uložení jeho ostatků na motolském hřbitově v roce 2007. Tehdy se ukázalo, že po rozdělení Československa se v České republice velmi rychle zapomnělo na základní historické a demografické realie nejen bývalého Československa. Pozornost české historiografie se prakticky výhradně soustředila zejména na problematiku Němců, Maďaři jakoby zůstali zcela stranou, což však ovšem prakticky platí i o období před rokem 1993. Najednou se zjistilo, že tu máme „nějakého“ Esterházyho, o němž se jen ví, že je na jedné straně kritizován jako politik, který přispěl k rozbití meziválečného Československa, za což byl po válce i odsouzen k trestu smrti (později však byl jeho trest zmírněn nejprve na doživotí a pak na odnětí svobody v délce 25 let), zatímco na druhé straně je vyzdihován jako významná politicko-morální autorita maďarské menšiny v Československu, jako důsledný ochránce práv nejen maďarské menšiny. Na základě následného archivního výzkumu jsem si ještě více uvědomil, že problematika národnostních menšin, byť o ní bylo v české a československé historiografii napsáno již relativně dost, přeci jen přeci jen není zdaleka vyčerpána. Velkým handicapem české historiografie byla právě absence otázky bývalé téměř tři čtvrtě milionové maďarské menšiny, která by byla studována v širších aspektech národnostní politiky prvorepublikových československých vlád, a to jak z politicko-právního, tak z politicko-kulturního hlediska.

Na základě tohoto nedostatku české historiografie jsem velmi rychle pochopil, že se nelze vůbec divit, že se ve spojitosti s problematikou prvorepublikové maďarské menšiny u nás mnohdy setkáváme s nepřesnými interpretacemi politicko-historických a sociokulturních souvislostí politiky a i role československé maďarské menšiny v meziválečném Československu. Ty převážně zrcadlí politiku představitelů československé maďarské menšiny na prvorepublikové politické scéně analogicky podle již zažitých vzorců politiky československé německé menšiny, tedy v mnoha případech vytrženě – často nevědomě – ze specifického a odlišného historicko-politického a sociokulturního kontextu československé maďarské menšiny, který predestinoval politiku jejích politických představitelů, jejich mentalitu a jejich vztah k první Československé republice, jakožto i jejich způsob opozičního, anebo z pohledu tehdejší ústřední vládní politiky vnímáno a vyjádřeno, negativistického politického boje vůči koncepci československé státnosti a ústavně-právních mantinelů první republiky. Přitom mezi politickým vystupováním představitelů obou menšin byl nemalý rozdíl, byť politické cíle obou menšin byly ve svém výsledku bezesporu v kontrapozici s koncepcí československé státnosti. V dramatickém období druhé poloviny třicátých let ovšem představitelé obou menšin zaujali rozdílný přístup a metody k dosažení svých politických cílů a zájmů. Pojítkem mezi politickou reprezentací obou těchto národnostních skupin byla tedy jen skutečnost, že v rámci nastavených mantinelů československé státnosti a státoprávní koncepce meziválečného československého státu

zaujali opoziční postavení. Nicméně zde hovoříme zejména až o druhé polovině 30. let, kdy již i v Československu naplno vzplál německý nacionalismus nacistického směru. Před druhou polovinou 30. let byly totiž nacionalisticky orientované německé strany v menšině a většina československé německé menšinové politické scény se do politického systému první republiky zapojila nejprve na bázi standardní politické opozice, která nebyla primárně založená na skutečnosti, že zastupovala národnostní menšinu, a posléze se i hlavní německé menšinové strany podílely na tehdejších koaličních vládách. Československé maďarské menšinové politické strany, i přes různě vážné krátké koketování s aktivistickou politikou, zůstaly od svého vzniku až po rozpad republiky stranami opozičními a na vládě se nikdy nepodílely. Jejich politická linie, vnitrostranické spory, role na tehdejší politické scéně, činnost v Národním shromáždění atd. však zůstaly mimo hlubší kontextuální zájem odborné veřejnosti. Vždyť jen např. málokdo ví, že opoziční a negativistické maďarské menšinové strany v prezidentské volbě v prosinci 1935, kdy se volil Masarykův nástupce do úřadu prezidenta republiky, volili Edvarda Beneše, i přes jejich negativní postoj k vůdčím osobnostem stojících u zrodu ústavněprávní koncepce první republiky, mezi které Beneš bezesporu patřil. A byl to právě János Esterházy, kterého si Beneš z představitelů maďarské menšinové politické scény vybral k jednáním o podpoře své kandidatury. Mnohé pak naznačuje skutečnost, že Maďaři byli pro Beneše získávání argumentem, že pouze ministr zahraničních věcí je jedinou zárukou zachování demokracie v zemi, která by v případě vítězství kandidáta tzv. občanského, nebo jinak prosincového bloku, jímž byl profesor Karlovy univerzity Bohumil Němec, byla výrazně oslabena. Jak vidíte, mimo pozornost zůstává mnoho významných momentů týkajících se maďarského menšinového politického spektra, které je třeba podrobněji probádat a seznámit s nimi v širším kontextu nejen odbornou veřejnost. Je třeba zdůraznit jednu podstatnou skutečnost: Pochopit národnostní problematiku meziválečného Československa pouze skrze pouze jednu z několika národností žijících v tehdejším Československu, byť tu největší, nelze.

Když jsme u menšin, loni se na pultech knihkupectví objevila kniha zabývající se národnostními menšinami v meziválečném Československu. Považujete ji za vrchol dosavadní vědecké dráhy?

Máte pravdu, loni skutečně vyšla monografie „Národnostní menšiny v Československu 1918–1938“ s podtitulem „Od státu národního ke státu národnostnímu?“, kterou jsme připravili spolu s kolegy. Monografie vznikla v rámci vědeckého projektu podpořeného Ministerstvem zahraničních věcí „Politika československých vlád vůči národnostním menšinám 1918–1938“, který svým způsobem navazoval na můj předešlý výzkum k János Esterházy a maďarské menšině, a jejím cílem bylo podat problematiku národnostních menšin trochu komplexněji než tomu bylo doposud. Ano, dá se říci, že knihu považují za vrchol dosavadní vědecké dráhy. Jsem nesmírně rád, že kniha spatřila světlo světa, neboť původně plánovaný rozsah se nakonec zněkolicke násobil a přesto musím upozornit, že jsme při jejím sepsání zdaleka nevyužili všechny archivní dokumenty, které

jsme sesbírali a zdaleka se nedotkli všech meritorních oblastí národnostní problematiky se stejným akcentem. Těší nás pozitivní ohlas tohoto publikačního počínu nejen v řadách naší, ale i zahraniční odborné veřejnosti a s radostí mohu konstatovat, že jsme se s ní velmi brzy potkali i v citačních aparátech zahraničních odborných textů. Pro jakéhokoliv vědce, z jakéhokoliv oboru, přináší totiž největší uspokojení z jeho práce, vidí-li, že jeho publikační výstup se stal nezbytným článkem výzkumné a tvůrčí práce dalších členů vědecké obce daného oboru, kterým přispěl do mozaiky interpretace další a další dílčí problematiky v rámci jeho zaměření nebo jím zkoumaného komplexu událostí či daného historického období, resp. že nepracoval nadarmo a nepsal jen takřikajíc knihu pro knihu.

Hodláte ve výzkumu tohoto tématu pokračovat a případně jak?

Ano, hodlám, byť samozřejmě nechci zanevřít ani na své původní téma, bilaterální vztahy ve střední Evropě ve 20. a 30. letech s důrazem na československo-maďarské vztahy. Jak jsem avizoval, při psaní naší monografie zůstala nevyužita řada archivních pramenů a nemálo archivních pramenů jsme ještě nestihli prostudovat, nemluvě o zevrubném studiu menšinového celostátního i regionálního tisku, bez které by výzkum problematiky národnostních menšin zůstal nekompletní. V nejbližší budoucnosti bych se proto s kolegou a zároveň i přítelem doktorem Lukášem Novotným, který byl jedním ze spoluautorů výše zmíněné monografie k menšinové problematice, zaměřil na první polovinu 20. let a problematiku dilematu německé a maďarské menšiny ohledně jejich role na československé politické scéně, tj. na otázku volby mezi pasivismem a aktivismem, kdy bychom rádi obě tyto minority zkoumali paralelně a za plného vědomí kontextu odlišných sociokulturních determinantů, jako základní báze pro podobu jejich etablování se na prvorepublikové politické scéně. S kolegou již nyní načrtáváme konkrétní plány výzkumu a postupu prací, tak, abychom se na sklonku roku mohli pustit opět do společné práce.

Vaše práce má také značný ohlas v zahraničí. Získal jste díky tomu možnosti k mezinárodní spolupráci?

Máte pravdu. Jsem pochopitelně velmi rád, že má práce má ohlas i v zahraničí, to potěší každého badatele. Vždy mne mile překvapí, narazím-li na nějakou zahraniční publikaci, v níž nacházím odkazy na svou práci. Je až překvapivé, kde všude se člověk s ohlasy na svou práci setká, kam až se jeho práce dostane a příjemné je zjištění, že se i s ohlasy na svou práci v českém jazyce setkává taktéž u historiků ze vzdálenějších zemí. Ba co víc, zajímavé je, že většina z více než stovky citací, které jsem na svou práci našel, představují právě zahraniční ohlasy. S kolegy ze zahraničí mám úzké kontakty již řadu let. Vzhledem k tomu, že jsem především hungarolog, spolupracuji především s historiky z Maďarska a ze Slovenska. Z Maďarska jsou to kolegové jak z Budapešti, z různých univerzit a z Akademie věd, tak i z regionu, zejména ze Segedínské univerzity a z univerzity v Székesfehérváru. Jsem rovněž členem i redakčních rad dvou maďarských časopisů, Őt Kontinens – Cinq Continents, který vydává Filozofická fakulta Eötvösovy univerzity

v Budapešti společně s univerzitou Michel de Montaigneho Bordeaux 3 a Közép-Európai Közlemények, který vychází v Szegedu. Jsou to velmi zajímavé zkušenosti, je dobré vědět, jak to funguje i jinde, mít možnost porovnávat a využívat poznatky získané v zahraničí. Na Slovensku spolupracuji zejména s kolegy s Fórum Inštitút pre výskum menšín v Šamoríně. Dobré kontakty však mám i s kolegy mimo středoevropský region, např. z Velké Británie či USA. Mám rovněž tu čest být mj. i členem Society of Hungarian Scientists and Scholars associated by the Hungarian Academy of Sciences.

Jako bilingvní historik můžete porovnávat vysokoškolské prostředí v Česku i Maďarsku. V čem jsou obě země podobné a v čem se naopak liší?

Vysokoškolské prostředí v Maďarsku se, co se struktury týče, v mnohém od našeho neliší. Navíc i maďarské vysoké školství se v současnosti potýká s nedostatkem financí, stejně jako naše. Vzhledem k probíhající velmi radikální a citelné vysokoškolské reformě v Maďarsku však mohu konstatovat, že jsme na tom, co se financí týče, přeci jen o něco lépe. Maďarské vysoké školství přišlo v uplynulých třech letech až o třetinu svého rozpočtu, což vede k nucenému snižování pedagogického sboru na většině univerzit a k tomu, že akademičtí pracovníci odcházející do důchodu nemohou být z finančních důvodů nahrazováni mladší generací. Řada maďarských kolegů z univerzit, s nimiž mám velmi dobré kontakty, v tom vidí velmi vážný problém. Na druhé straně je však třeba říci, že řada kroků současné vládní administrativy na poli vysokého školství má i svá logická opodstatnění, byť samozřejmě ne každý z nich lze pokládat zrovna za zcela šťastný. Ale tak to již většinou bývá. Velmi výrazný je nyní v Maďarsku zásah do autonomních pravomocí vysokých škol ze strany státu. Jediným určovatelem, nejen celkového čísla přijímaných studentů na vysoké školy v daném akademickém roce, ale i do daného oboru a na danou vysokou školu, je stát. V Maďarsku již totiž neexistují přijímací zkoušky a na vysoké školy se přijímá na základě bodového hodnocení výsledků víceúrovňové státní maturitní zkoušky včetně dalších studijních aktivit středoškolských studentů. Státem financovaný počet studijních míst je striktně stanoven podle oboru a stát rovněž určuje, kolik studentů na ten či onen obor může ta či ona vysoká škola přijmout. Vzniká tak zvláštní situace, kdy vysoká škola a pedagogové z jednotlivých oborů své nové studenty, a de facto i své nástupce, uvidí poprvé prakticky až na samém začátku akademického roku. Pozoruhodné ovšem je, že i přes tak výrazné navýšení podílu státu na chodu vysokých škol, přijímá konference rektorů kroky vlády bez nějakého většího protestu. To by např. u nás představitelné nebylo, alespoň dle mého pohledu.

A co maďarské archivy?

Tak to je srdeční záležitost! V maďarských archivech bádám pravidelně již od roku 1998. Během svého dosavadního vědeckého působení jsem měl možnost poznat řadu maďarských archivů, včetně těch regionálních. Nejbližší mi je samozřejmě Státní archiv Maďarského národního archivu v Budapešti, kde jsem strávil skutečně již hodně času svého života.

Maďarský Státní archiv je pro mne navíc i místem mých pravidelných letních dovolených, nedokáži si představit léto, kdy bych si nezajel do Budapešti do archivu a do knihoven. Co se organizačního chodu maďarského ústředního archivu týče, tak ten je v mnohém obdobný se službami Národního archivu v Praze. Stejně jako u nás, i v Budapešti trvá bohužel příprava archiválií do badatelný několik dní, přičemž počet najednou objednatelných jednotek je limitován. Musím přiznat, že to výzkum samozřejmě v mnohém ztěžuje. Nicméně během té řady let, co v maďarském centrálním archivu bádám, jsem s tamními zaměstnanci navázal velmi přátelské vztahy, takže se mi vždy snaží vyjít v rámci svých možností maximálně vstříc. Navíc tam díky tomu jezdím skoro jako domů. Musím pak také zmínit, že výzkum velmi příjemňuje i poloha ústředního archivu, který se nachází na Hradě, resp. v hradní čtvrti ve skutečně honosné a reprezentativní neorománské budově, která byla postavena v první čtvrtině 20. století. Zámecký interiér budovy pak jen umocňuje historikovu pokoru před během dějinných událostí, do jejichž tajů skrze právě studované archivní dokumenty proniká. Výzkum v Maďarsku navíc nabízí o něco větší dobrodružství než u nás, protože se často stává, že s řadou cenných dokumentů se setká v těch částech fondů, v nichž by to nečekal. Například mým vůbec největším objevem v maďarském Státním archivu byl nálezný originálu zvacího telegramu na pařížskou mírovou konferenci z 1. prosince 1919. Ten jsem našel mezi dokumenty z osobního oddělení maďarského ministerstva zahraničních věcí, týkajících se v různé míře zejména vdovských důchodů apod. Byl jsem už v půlce tlustého svazku těchto dokumentů, kdy jsem si říkal, zde není pro mne vůbec nic zajímavého a použitelného, už jsem celý svazek chtěl vrátit, když jsem otočil list a tam byl tento dokument. Následně, v roce 2005, jsem tento archivní dokument publikoval jako přílohu své studie i v maďarském ekvivalentu našeho Českého časopisu historického, v Századoku. Bylo pro mne velkou ctí, že tak významný dokument váží se k dodnes tak velmi citlivě vnímané události, jakou je pařížská mírová konference a z ní vzešlá trianonská mírová smlouva, jsem mohl v předním historickém časopisu Maďarska poprvé otisknout já jakožto zahraniční historik.

Ve spolupráci s János Kodolányi University of Applied Sciences zakládá Vaše fakulta mezinárodní odborný časopis Central European Papers. Jaká je plánovaná koncepce tohoto periodika?

Ano, je tomu tak. Je to jeden z mých prvních úkolů na postu proděkana pro vědu a zahraniční styky na Fakultě veřejných politik Slezské univerzity v Opavě, založit první fakultní časopis. Jsem velmi rád, že se mi za současných neutěšených finančních podmínek, které v našem vysokém školství panují, vyskytla taková příležitost. Je to pro mne výzva, uvést v současné době v život nový, multidisciplinární a mezinárodní vědecký časopis. Tematicky se časopis bude zaměřovat na tři vědní oblasti: historii, politologii a historickou sociologii, a bude pouze anglickojazyčný. Časopis chceme vydávat v tištěné podobě a bude vycházet ve dvou číslech. S krátkým časovým odstupem však budou všechny studie zveřejněny fulltextově i na internetových stránkách časopisu. Více než třicetiletá redakční

rada sestává z historiků, politologů a sociologů, z celkem deseti zemí. Jsme velmi potěšeni, že členství v redakční radě přijali tak významní odborníci ve svých oborech jako např. prof. Karl Vocelka z Vídně, prof. Robert J. Evans z Oxfordu, prof. Jacques Rupnik z Belgie, prof. Daniel E. Miller z USA, prof. Seidler, bývalá děkanka Filologické fakulty Vídeňské univerzity, prof. Roland Verwiebe, ředitel Sociologického institutu Filozofické fakulty Vídeňské univerzity, prof. Dieter Segert z Ústavu politických věd Vídeňské univerzity nebo jeden z nejznámějších maďarských politologů a sociologů doc. János Simon. Všele redakční rady budou stát děkan Fakulty veřejných politik doc. Dušan Janák a prorektor partnerské instituce v Székesfehérváru prorektor Vizi L. Tamás. Jednotlivé vědní disciplíny časopisu pak bude garantovat tříčlenná výkonná redakce. V současné době přijímáme rukopisy a budeme zahajovat jejich recenzní řízení externími recenzenty. Jsem překvapen, kolik rukopisů se nám během krátké doby sešlo. Například jen z Ukrajiny máme čtyři rukopisy studií!

Jakých dalších projektů se nyní účastníte?

V měsíci září jsme ukončili s kolegy z Maďarské akademie věd a ze slovenského Fórum inštitút pre výskum menšín výše zmíněný mezinárodní projekt k osobnosti Jánose Esterházyho. Jeho cílem bylo posbírat relevantní archivní dokumenty k této osobnosti česko-slovenské maďarské menšiny a vytvořit jejich digitální databázi. Co se aktuálně běžících vědeckých projektů týče, v současné době se spolupodílím na řešení dvou projektů financovaného Grantovou agenturou České republiky: „Průmyslové dělnictvo v českých zemích v letech 1938–1948“ s dobou řešení pěti let (2013–2017), jehož koordinátorem je Ústav soudobých dějin Akademie věd České republiky, v. v. i. a jehož se účastním za Slezskou univerzitu. Druhým projektem GAČR je dvouletý projekt (2013–2014) „Vývoj česko-slovenského ekonomického vysokého školství na přelomu čtyřicátých a padesátých let 20. století“, jehož nositelem je Vysoká škola ekonomická v Praze, která je mým vedlejším působištěm. Posledním aktuálním projektem, jehož se nyní účastním, je pětiletý vnitřní výzkumný záměr Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze „Historie v interdisciplinární perspektivě“, resp. jeho podprogram „Formování a vývoj národních identit ve středoevropském prostoru v 19. a 20. století“. S kolegy ze Slovenska a Maďarska jsme pak v těchto dnech odevzdali návrh na mezinárodní projekt k holocaustu na jižním Slovensku, neboť příští rok uplyne 70. let od deportace Židů z jižního Slovenska, které bylo tehdy přičleněno k Maďarskému království, a dodnes na tomto poli proběhli jen částečné výzkumy.

Jaké jsou Vaše plány do budoucna?

Mé plány do budoucna vyplývají z mých výše nastíněných pracovních povinností a badatelských zájmů a cílů. Jako proděkan pro vědu a zahraniční styky Fakulty veřejných politik Slezské univerzity v Opavě bych rád stabilizoval VaV činnost na fakultě a upevnil středoevropskou spolupráci v rámci vědy, výzkumu a studentských i učitelských mobilit na co

možná nejširší úrovni. Jako akademický pracovník Ústavu středoevropských studií tamtéž bych rád posílil středoevropský výzkum našeho regionu a snažil se vtáhnout studenty do co nejhlubší poznání politicko-historických a sociokulturních dějin střední Evropy, aby co nejlépe pochopili jedinečnost tohoto prostoru, který se zdá být na první pohled nepřekonatelně heterogenní, přitom však toho má tolik co společného, co z něj dělá tak jedinečný prostor protkaný tolika jednotlivými historicko-politickými paralelami a zkušenostmi s hlubokými kořeny, které nemohou být přepsány a smazány krátkou etapou nejnovějších dějin velké části 20. století, jež středoevropský prostor výrazně nacionalizoval. Na poli vědy a výzkumu se pak chci co nejhlouběji zabývat výše zmíněnými tématy souvisejícími s problematikou národnostních menšin, sociálních a hospodářských dějin z národnostního aspektu, stejně tak jako dějinami školství se zaměřením nejen na ekonomické vysoké školství u nás a ve střední Evropě. Pokud se mi podaří být ve své badatelské práci vedle dalších pracovních povinností nadále úspěšný alespoň jako doposud, bude jen rád.